1.

Landskapsstyrelsens skrivelse till landstinget av den 23 februari 1965 beträffande avtalet med Danmark för undvikande av dubbelbeskattning och kringgående av skatt.

ÅLANDS LANDSKAPSSTYRELSE
Lagberedningsbyrån
Mariehamn den 23 februari 1965.
№ 831.

Till Ålands landsting.

Landstinget har den 21 december 1964 med anledning av Republikens Presidents framställning till Ålands landsting angående regeringens till Riksdagen överlämnade proposition med förslag till lag om godkännande av vissa stadganden i avtalet med Danmark för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet samt förhindrande av kringgående av skatt beslutat, förutom annat,

> "att Landstinget givit landskapsstyrelsen i uppdrag att till Landstingets vintersession 1965 inkomma med förslag till i självstyrelselagens 15 § avsedd framställning till regeringen om åtgärd för sådant tillägg till dubbelbeskattningsavtalet, att enhetliga bestämmelser gälla i det land, där skattskyldigt företags verkliga ledning är beläget, såväl för beskattning av inkomst, vilken förvärvas genom utövande av sjöfart eller luftfart i internationell fart på det land, där företagets verkliga ledning är belägen, som för beskattning av inkomst, som förvärvas genom utövande av sjöfart eller luftfart i internationell fart på det andra fördragsslutande landet."

Enligt dansk skattelagstiftning torde sjöfart mellan hamnar utanför Danmark beskattas lindrigare än sjöfart mellan Danmark och främmande hamnar. Danska rederier kunna sålunda konkurrera med finländska rederier i trafik mellan Finland och andra länder än Danmark på förmånligare villkor. Utgående från detta har Landstinget, såsom landskapsstyrelsen förstår beslutet, hemställt om ett förslag till motion till Riksdagen i syfte att åstadkomma jämbördighet mellan finländska och danska företagare inom sjöfart och luftfart på hamnar i Danmark och Finland.

Dubbelbeskattningsavtalen, som numera ingås inom ramen för OECD:s ministerråds rekommendation av år 1963, omfatta regler i syfte att undvika dubbelbeskattning av fysiska och juridiska personer och att förhind-

ra skatteflykt. I enlighet med detta syfte bli avtalsbestämmelserna begränsade för de fördragsslutande ländernas rätt att beskatta inkomster eller m.a.o. på denna del av den nationella skattelagstiftningen i vartdera landet. Däremot ingriper ett dubbelbeskattningsavtal icke regleran-de på övriga stadganden i den materiella skatterätten, ej heller i den formella skatterätten. Då Landstingets hemställning uppenbarligen avser införande av en tilläggsbestämmelse i dubbelbeskattningsavtalet av sådant innehåll, att sjöfart mellan finländska hamnar och icke-danska hamnar borde i Danmark likställas i beskattningshänseende med sjöfart mellan danska hamnar och icke-danska hamnar, är det här fråga om en bestämmelse, som hör till den nationella skattelagstiftningen enligt ovannämnda principer. En sådan ändring borde därför icke genomföras genom tillägg till dubbelbeskattningsavtalet utan genom antagande av en lagändring i Danmark.

Enligt 15 § självstyrelselagen kan Landstinget väcka initiativ i sådan "landskapet enskilt rörande angelägenhet, som hänför sig till rikets lagstiftningsbehörighet eller allmänna förvaltning att genom regeringens försorg föreläggas riksdagen". Då ärendet skall överlämnas till riksdagen, är det här uppenbarligen endast fråga om riksdagsangelägenheter. Stadgandet "landskapet enskilt rörande angelägenhet" får uppenbarligen icke tolkas så snävt, att icke ett ärende, för vilket också intresse förefinnes i riket, skulle få föranleda initiativ från landskapets sida.

Avtal med främmande makt hör enligt 33 § regeringsformen till Republikens Presidents angelägenheter, likväl så, att de bör godkännas av riksdagen bl.a. då de beröra landets lagstiftning. Ett dubbelbeskattningsavtal inverkar, som ovan konstaterades, begränsande i skattelagstiftningen, varför ett sådant avtal bör godkännas av riksdagen. Riksdagen har däremot icke självständig beslutanderätt om sådana avtal. Man anser dock, att riksdagen har behörighet att hemställa om ingående av internationella avtal. Skulle initiativet i detta fall gå ut på införande av ett tillägg till dubbelbeskattningsavtalet med Danmark, kunde Landstinget hos riksdagen motionera om att en hemställning skulle göras om sådant tillägg. Däremot synes initiativ till förenhetligande i berört avseende av den nationella skattelagstiftningen i Danmark och Finland icke lämpligen väckas denna väg.

Under Landstingets behandling av ovannämnda dubbelbeskattningsavtal konstaterades, att en brist i självstyrelselagen föreligger såtillvida, att stadganden saknas om landskapets rätt att upphäva för landskapet gällande internationella avtal. Sedan Landstingets beslut i ärendet föredragits för Republikens President, har justitieministeriet meddelat, att

förslagen till sådana avtal, som avses i 11 § 2 mom. 19 punkten självstyrelselagen, framdeles komma att översändas till landskapsstyrelsen för utlåtande. I samband därmed har landskapsstyrelsen för avsikt att undersöka, om icke i vissa fall en sådan undantagsbestämmelse, som i det aktuella dubbelbeskattningsavtalet intagits för Färöarna och Grönland, kunde införas för landskapet, samt om möjligheter kunde beredas för framtida separat upphävande av fördrag för landskapets del.

Med hänvisning till det ovan anförda meddelar landskapsstyrelsen härmed, att landskapsstyrelsen icke har för avsikt att göra förslag till Landstinget om motion till Riksdagen i denna angelägenhet.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd Hugo Johansson

Lagberedningssekreterare Rolf Sundman.

A V T A L

mellan Republiken Finland och Konungariket Danmark för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet samt förhindrande av kringgående av skatt.

Republiken Finland och Konungariket Danmark ha överenskommit om att ingå ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet samt förhindrande av kringgående av skatt.

För detta ändamål ha till befullmäktigade ombud utsett :

Republiken Finlands President:

chefen för rättsavdelningen vid Finlands ministerium för utrikesärendena, minister Sigurd von Numers,

Hans Majestät Konungen av Danmark:

Danmarks utomordentliga och befullmäktigade ambassadör i Helsingfors Holger Bech,

vilka, efter att ha granskat varandras fullmakter och funnit dem i gott och behörigt skick, överenskommit om följande bestämmelser:

Artikel 1.

Detta avtal tillämpas på personer, som äro bosatta i en av de avtalsslutande staterna eller i båda de avtalsslutande staterna.

Artikel 2.

(1) Avtalet tillämpas på skatter på inkomst och förmögenhet, vilka uppbäras av avtalsslutande stat eller av del därav eller ock av kommun eller församling, oberoende av sättet för uppbörden.

(2) Med skatter på inkomst och förmögenhet förstås alla skatter på hela inkomsten eller hela förmögenheten eller på del av inkomst eller förmögenhet, däri inbegripna skatter på vinst genom avyttring av lös eller fast egendom.

(3) De skatter, på vilka avtalet tillämpas, äro för närvarande i synnerhet:

a) i Finland:

inkomst- och förmögenhetsskatt,

kommunalskatt,

sjömansskatt samt

kyrkoskatt.

Skatter av dessa slag benämnas i det följande "finsk skatt".

b) i Danmark:

inkomst- och förmögenhetsskatt till staten; samt

kommunal inkomstskatt.

Skatter av dessa slag benämnas i det följande "dansk skatt".

(4) Avtalet skall likaledes tillämpas på alla övriga skatter av samma eller väsentligt likartat slag, vilka framdeles stadgas utöver eller i stället för de nuvarande skatterna, De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna skola vid utgången av varje år delgiva varandra vidtagna ändringar i dera skattelagstiftning.

Artikel 3.

(1) Därest icke av sammanhanget annat framgår, skola i detta avtal:

a) uttrycken "den ena avtalsslutande staten" samt "den andra avtalsslutande staten" åsyfta Republiken Finland eller Konungariket Danmark allteftersom sammanhanget kräver;

b) uttrycket "Danmark" åsyfta Konungariket Danmark med undantag av Färöarna och Grönland;

c) uttrycket "person" åsyfta fysiska personer, bolag och andra personsammanslutningar;

d) uttrycket "bolag" åsyfta alla juridiska personer och alla sammanslutningar, som i beskattningsavseende behandlas såsom juridiska personer;

e) uttrycken "företag i en av de avtalsslutande staterna" och "företag i den andra avtalsslutande staten" respektive åsyfta företag, som drives av person, som är bosatt i den ena avtalsslutande staten, och företag, som drives av person, som är bosatt i den andra avtalsslutande staten;

f) uttrycket "behöriga myndigheter" åsyfta för Finlands vidkommande finansministeriet och för Danmarks vidkommande finansministern eller hans befullmäktigade ställföreträdare.

(2) Vid tillämpningen av bestämmelserna i detta avtal i avtalsslutande stat äger varje uttryck, som i detta avtal icke annorlunda definierats och beträffande vilket av sammanhanget icke annat framgår, den betydelse det har enligt lagstiftningen beträffande de i detta avtal avsedda skatterna i den ifrågavarande staten.

Artikel 4.

(1) I detta avtal åsyftas med uttrycket "person som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna" person, som enligt lagstiftningen i ifrågavarande stat är underkastad beskattning därstädes på grund av bostad, stadigvarande vistelse, platsen för företagsledningen eller annan liknande omständighet.

(2) Då fysisk person på grund av bestämmelserna i 1 stycket är bosatt i båda avtalsslutande staterna, skola följande regler tillämpas:

a) Han skall anses vara bosatt i den avtalsslutande stat, i vilken han har en stadigvarande bostad, som står till hans förfogande. Om han

han har en stadigvarande bostad till sitt förfogande i båda de avtalsslutande staterna, anses han vara bosatt i den avtalsslutande stat, med vilken han har de starkaste personliga och ekonomiska förbindelserna.

b) Om det icke kan avgöras, med vilken avtalsslutande stat han har de starkaste personliga och ekonomiska förbindelserna, eller om han icke i någondera av de avtalsslutande staterna har en stadigvarande bostad, som står till hans förfogande, anses han vara bosatt i den avtalsslutande stat, där han sedvanligen vistas.

c) Om han sedvanligen vistas i båda avtalsslutande staterna, eller om han icke sedvanligen vistas i någondera av dessa stater, anses han vara bosatt i den stat vars medborgare han är.

d) Om han är medborgare i båda de avtalsslutande staterna eller om han icke är medborgare i någon av dessa stater, skola de behöriga myndigheterna i de båda avtalsslutande staterna avgöra frågan genom överenskommelse.

(3) För skattskyldig, som utflyttar från den ena avtalsslutande staten för att bosätta sig i den andra, upphör skyldigheten att erlägga inkomstskatt i förstnämnda stat - såvitt skattskyldigheten är beroende av den skattskyldiges bosättningsförhållanden - med utgången av den dag, under vilken utflyttningen slutfördes.

Angående beskattning av förmögenhet skall, i händelse av flyttning från den ena avtalsslutande staten till den andra, vardera staten vara berättigad att förfara i enlighet med sin skattelagstiftning, om icke de båda staternas behöriga myndigheter i särskilda fall överenskomma om undantag.

(4) Är annan än fysisk person på grund av bestämmelserna i 1 stycket bosatt i båda avtalsslutande staterna, anses denna vara bosatt i den stat, där dess verkliga ledning är belägen.

Artikel 5.

(1) Uttrycket "fast driftställe" avser fast affärsställe, där företagets verksamhet helt eller delvis utövas.

(2) Såsom fast driftställe anses särskilt:

a) plats för företagsledning,

b) filial,

c) kontor,

d) fabrik,

e) verkstad,

f) gruva, stenbrott eller annan plats för utvinnande av naturtillgångar,

g) plats för byggnads-, installations- eller uppmonteringsarbete, som

varar längre tid än tolv månader.

(3) Såsom fast driftställe anses icke:

a) utnyttjande av utrymmen uteslutande för lagring, utställning eller expediering av företaget tillhöriga varor,

b) innehav av företaget tillhöriga varor uteslutande för lagring, utställning eller expediering,

c) upplagring av företaget tillhöriga varor, som uteslutande äro avsedda för bearbetning eller förädling på åtgärd av annat företag,

d) innehav av fast affärsställe uteslutande för inköp av varor eller införskaffande av upplysningar för företaget,

e) innehav av fast affärsställe uteslutande för reklam, insamling av upplysningar, vetenskaplig forskning eller annan liknande verksamhet, som är av förberedande eller biträdande art för företaget.

(4) Person, som utan att vara i 5 stycket avsedd självständig representant verkar i en av de avtalsslutande staterna för ett företag i den andra avtalsslutande staten, anses bilda ett fast driftställe i den förstnämnda staten, om han i denna stat innehar och regelbundet använder sig av fullmakt att sluta avtal i företagets namn, om hans verksamhet icke är begränsad till inköp av varor för företagets räkning.

(5) Ett företag i en av de avtalsslutande staterna anses icke ha ett fast driftställe i den andra avtalsslutande staten enbart på den grund, att företaget bedriver affärsverksamhet i den andra avtalsslutande staten genom förmedling av mäklare, kommissionär eller annan självständig representant, såframt dessa personer handla inom ramen för sin regelbundna affärsverksamhet.

(6) Enbart den omständigheten att ett bolag, som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna, kontrollerar eller kontrolleras av ett bolag, som är bosatt i den andra avtalsslutande staten, eller som (från fast driftställe eller annars) där utövar affärsverksamhet, skall icke förorsaka att någotdera av de två bolagen betraktas såsom ett fast driftställe för det andra bolaget.

Artikel 6.

(1) Inkomst av fast egendom kan beskattas i den avtalsslutande stat, i vilken egendom är belägen.

(2) Uttrycket "fast egendom" skall ha den betydelse, som uttrycket har enligt lagstiftningen i den avtalsslutande stat, i vilken egendomen är belägen. Detta uttryck inbegriper emellertid alltid tillbehör till fast egendom, levande och döda inventarier i lantbruk och skogshushållning, rättigheter på vilka stadgandena i allmän lag om fast egendom äga tillämpning, nyttjanderätt till fast egendom ävensom rätt till föränder-

liga eller fasta ersättningar för nyttjande av mineralfyndigheter, källor och andra naturtillgångar.

(3) Bestämmelserna i 1 stycket skola äga tillämpning såväl på inkomst, vilken förvärvas genom omedelbart nyttjande av fast egendom, som på inkomst, vilken erhålles genom upplåtande av fastighet på arrende eller genom varje annan användning av fastigheten, däri inbegripet inkomst av lantbruksföretag och skogsbruksföretag.

(4) Bestämmelserna i stycken 1-3 skola även äga tillämpning på inkomst av fast egendom, som äges av annat företag än lantbruks- eller skogshushållningsföretag, ävensom på inkomst av fast egendom, som nyttjas vid utövandet av fria yrken.

Artikel 7.

(1) Inkomst av företag i en av de avtalsslutande staterna beskattas enbart i denna stat, därest icke företaget bedriver affärsverksamhet i den andra avtalsslutande staten från ett fast driftställe där. Bedriver företaget affärsverksamhet på detta sätt, kan företagets inkomst beskattas i denna andra stat, dock endast den del, som hänför sig till det fasta driftstället.

(2) Om ett företag i en av de avtalsslutande staterna bedriver affärsverksamhet i den andra avtalsslutande staten från ett fast driftställe där, skall i vardera staten till det fasta driftstället hänföras den inkomst, som driftstället kan antagas ha inbringat, ifall det varit ett fristående företag med samma eller liknande verksamhet, som bedrivits under samma eller liknande villkor, ävensom självständigt avslutat affärer med det företag, vars fasta driftställe det är.

(3) Vid fastställandet av det fasta driftställets inkomst skall avdrag medgivas för alla för driftstället erlagda kostnader, däri inbegripna kostnaderna för ledningen och den allmänna förvaltningen oberoende därav, om dessa kostnader bestridas i den stat, där det fasts driftstället är beläget, eller annanstädes.

(4) I den mån till ett fast driftställe hänförlig inkomst enligt praxis i en av de avtalsslutande staterna fastställes på grundvalen av en fördelning av företagets hela inkomst mellan de skilda delarna av företaget, hindra icke stadgandena i 2 stycket av denna artikel, att i denna avtalsslutande stat den skattepliktiga inkomsten fastställes genom en sådan i praktiken tillämpad fördelning. Fördelningsmetoden bör dock leda till ett resultat, som står i överensstämmelse med i denna artikel angivna principer.

(5) Inkomst skall icke anses hänförlig till ett fast driftställe enbart på den grund, att det fasta driftstället har inköpt varor för före-

tagets räkning.

(6) Vid tillämpningen av stadgandena i föregående stycken skall till fast driftställe hänförlig inkomst fastställas enligt samma metod år från år, såvida icke goda och vederhäftiga grunder annat föranleda.

Artikel 8.

Inkomst, som förvärvas genom utövande av sjöfart eller luftfart i internationell trafik, beskattas enbart i den avtalsslutande stat, där företagets verkliga ledning är belägen.

Artikel 9.

Då

a) ett företag i en av de avtalsslutande staterna direkt eller indirekt deltager i ledningen, övervakningen eller finansieringen av ett företag i den andra avtalsslutande staten, eller

b) samma personer direkt eller indirekt deltaga i ledningen, övervakningen eller finansieringen av företag i de avtalsslutande staterna,

och har i någondera fallet mellan dessa båda företag om handels- eller andra ekonomiska förbindelser avtalats eller tillämpats villkor, som avvika från dem, som skulle ha avtalats mellan av varandra oberoende företag, må den inkomst, som skulle tillkommit det ena av dessa företag, om sådana villkor icke funnits, inräknas i detta företags inkomst och beskattas i överensstämmelse härmed.

Artikel 10.

(1) Dividend som ett bolag, vilket är bosatt i en av de avtalsslutande staterna, utbetalar till person, som är bosatt i den andra avtalsslutande staten, beskattas enbart i denna andra stat.

(2) Med dividend förstås i denna artikel inkomst, som erhållits av aktier, vinstandelsbevis eller -rättigheter, av stiftarandelar och av övriga rättigheter, vilka medföra del i vinsten utan att vara fordringar, som grunda sig på skuldförhållande, ävensom av övriga bolagsrättigheter erhållen inkomst, som enligt skattelagstiftningen i den stat, där det bolag, som verkställer utbetalningen, är bosatt, betraktas såsom inkomst av aktier.

(3) Innehar mottagare av dividend, som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna, i den andra avtalsslutande staten, där det bolag, som erlägger dividenden, är bosatt, ett fast driftställe, med vilket de rättigheter, som ligga till grund för den erlagda utdelningen, har direkt samband, tillämpas icke bestämmelserna i 1 stycket. I detta fall skola bestämmelserna i artikel 7 om beskattning av inkomst från fast driftställe äga tillämpning.

(4) Erhåller bolag, som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna,

vinst eller inkomst från den andra avtalsslutande staten, får denna andra stat för av bolaget erlagd dividend icke beskatta personer, som icke äro bosatta i denna andra stat, och icke heller för bolagets outdelade vinst påföra någon skatt på outdelad vinst, även om den erlagda dividenden eller den outdelade vinsten helt eller delvis utgöres av vinst eller inkomst, som influtit i denna stat.

Artikel 11.

(1) Räntor, som härröra sig från en av de avtalsslutande staterna och utbetalas till person bosatt i den andra avtalsslutande staten, beskattas endast i denna andra stat.

(2) Med ränta förstås i denna artikel inkomst, som erhållits av depositioner i bank- eller annan penninganstalt, av statens skuldförbindelser, av obligationer eller skuldförbindelser, oberoende av om dessa värdepapper utfärdats mot säkerhet i inteckning eller icke och om de representera en rätt till andel i vinsten eller icke, ävensom inkomst av skuldfordran av varje annat slag samt annan inkomst, som enligt skattelagstiftningen i den stat, från vilken inkomsten härrör, betraktas såsom inkomst av försträckning.

(3) Innehar räntetagare, som är bosatt i den ena av de avtalsslutande staterna, i den andra avtalsslutande staten, därifrån räntan härrör, ett fast driftställe, med vilket den fordran, som ligger till grund för den erlagda räntan, har direkt samband, äro bestämmelserna i 1 stycket icke tillämpliga. I sådant fall skola bestämmelserna i artikel 7 om beskattning av inkomst från fast driftställe äga tillämpning.

(4). Överstiger erlagd ränta på grund av särskilt förhållande mellan utbetalaren och mottagaren eller mellan dessa båda och tredje person i betraktande av skuldens belopp det räntebelopp, som skulle ha avtalats, om sådant förhållande icke förelegat, tillämpas bestämmelserna i denna artikel endast på sistnämnda belopp. I detta fall kan överskjutande belopp beskattas i enlighet med lagstiftningen i vederbörande avtalsslutande stat med behörigt iakttagande av övriga bestämmelser i detta avtal.

Artikel 12.

(1) Royalty, som härrör sig från en av de avtalsslutande staterna och utbetalas till person bosatt i den andra avtalsslutande staten, beskattas endast i denna andra stat.

(2) Med royalty förstås i denna artikel utbetalning av varje slag, som emottages i ersättning för nyttjandet av eller nyttjanderätten till upphovsmannarätt till litterära, konstnärliga eller vetenskapliga verk, däri medräknade biograffilmer, patent, varumärke, mönster, modell, ritning, hemlig tillverkningsformel eller -metod eller för nyttjandet av

eller nyttjanderätten till industriell, kommersiell eller vetenskaplig utrustning eller för upplysningar om industriella, kommersiella eller vetenskapliga erfarenheter.

(3) Innehar den, som uppbär royalty eller åtnjuter inkomst och som är bosatt i den ena av de avtalsslutande staterna, i den andra avtalsslutande staten från vilken royalty eller inkomst härrör, ett fast driftställe, med vilket den rätt eller egendom, som ligger till grund för royaltyn, har direkt samband, äro bestämmelserna i 1 stycket icke tillämpliga. I sådant fall skola stadgandena i artikel 7 om beskattning av inkomst från fast driftställe äga tillämpning.

(4) Överstiger utbetalat royaltybelopp på grund av särskilt förhållande mellan utbetalaren och mottagaren eller mellan dessa båda och tredje person i betraktande av det nyttjande, den rätt eller den upplysning, som ligger till grund för royaltyn, det royaltybelopp, som skulle ha avtalats, om sådant förhållande icke förelegat, tillämpas bestämmelserna i denna artikel endast för sistnämnda belopp. I detta fall kan överskjutande belopp beskattas i enlighet med lagstiftning i vederbörande avtalsslutande stat med behörigt iakttagande av övriga bestämmelser i detta avtal.

Artikel 13.

(1) Vinst, som erhålles genom försäljning av i artikel 6, 2 stycket, avsedd fast egendom, kan beskattas i den avtalsslutande stat, där egendomen är belägen.

(2) Vinst, som erhållits genom försäljning av lös egendom, som hör till anläggningstillgångarna vid fast driftställe, vilket företag i den ena avtalsslutande staten upprätthåller i den andra, eller genom försäljning av lös egendom, som hör till fast ställe, vilket person som är bosatt i den ena avtalsslutande staten har till sitt förfogande för utövande av fritt yrke i den andra avtalsslutande staten, däri även inbegripen vinst av försäljning av sådant fast driftställe (antingen särskilt eller tillsammans med hela företaget) eller av sådant fastställe, kan beskattas i denna andra stat. Vinst av försäljning av sådan egendom, som avses i artikel 23, 3 stycket, beskattas dock enbart i den avtalsslutande stat, där denna egendom enligt sagda artikel skall beskattas.

(3) Vinst, som erhållits genom försäljning av vilken som helst annan än i 1 och 2 styckena avsedd egendom, beskattas enbart i den avtalsslutande stat, där försäljaren är bosatt.

Artikel 14.

(1) Inkomst, som förvärvats av person som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna genom utövande av fritt yrke eller annan därmed jämför-

lig självständig verksamhet, beskattas enbart i denna stat, såvida han för utövande av verksamheten icke i den andra avtalsslutande staten har fast ställe, som regelbundet står till hans förfogande. Har han sådant fast ställe, kan den därtill hänförliga delen av inkomsten beskattas i denna andra stat.

(2) Uttrycket "fritt yrke" innefattar särskilt självständig vetenskaplig, litterär, konstnärlig, uppfostrings- eller undervisningsverksamhet samt självständig verksamhet såsom läkare, tandläkare, advokat, ingenjör, arkitekt och revisor.

Artikel 15.

(1) Om icke av bestämmelserna i artiklarna 16, 17 och 19 av detta avtal annat framgår, beskattas lön, arvode och annan gottgörelse, som person som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna uppbär för personligt arbete, enbart i denna stat, såvida arbetet icke utförts i den andra avtalsslutande staten. Har arbetet utförts där, kan gottgörelsen beskattas i denna andra stat.

(2) Utan hinder av bestämmelserna i 1 stycket beskattas gottgörelse, som person som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna uppbär för personligt arbete, som utförts i den andra avtalsslutande staten, enbart i den förstnämnda staten, om:

a) mottagaren vistas i denna andra stat i en eller flere repriser sammanlagt högst 183 dagar under vederbörande skatteår och

b) gottgörelsen erlägges av eller på uppdrag av en arbetsgivare, som icke är bosatt i denna andra stat, samt

c) fast driftställe eller fast ställe, som arbetsgivaren har i denna andra stat, icke belastas med gottgörelsen.

(3) Utan hinder av bestämmelserna ovan i denna artikel kan gottgörelse för personlig tjänstgöring ombord på fartyg eller luftfartyg i internationell trafik beskattas i den avtalsslutande stat, där företagets verkliga ledning är belägen. Utländskt fartyg, som på så kallad bareboatbasis befraktas av företag, som har sin verkliga ledning i den ena av de avtalsslutande staterna, jämställes i detta sammanhang med fartyg, som äges av sagda företag.

(4) Kan avtalsslutande stat på grund av sin lagstiftning icke begagna sig av den i 1 och 3 stycket avsedda beskattningsrätten, kan beskattningen verkställas i den avtalsslutande stat, där ifrågavarande person är bosatt.

ARtikel 16.

(1) Styrelsearvoden och liknande gottgörelser, som uppbäras av person som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna för medlemskap i

styrelsen eller förvaltningen för bolag med hemvist i den andra avtalsslutande staten, kunna beskattas i denna andra stat.

(2) Kan avtalsslutande stat på grund av sin lagstiftning icke begagna sig av den i 1 stycket avsedda beskattningsrätten, kan beskattningen verkställas i den avtalsslutande stat, där ifrågavarande person är bosatt.

Artikel 17.

(1) Utan hinder av de övriga bestämmelserna i detta avtal kan inkomst, som förvärvas av professionella konstnärer, såsom skådespelare, filmskådespelare radio- eller televisionsartister och musiker ävensom av idrottsmän för den verksamhet de i denna egenskap personligen bedrivit beskattas i den avtalsslutande stat, där denna verksamhet utövats.

(2) Kan avtalsslutande stat på grund av sin lagstiftning icke begagna sig av den i 1 stycket avsedda beskattningsrätten, kan beskattningen verkställas i den avtalsslutande stat där ifrågavarande person är bosatt.

Artikel 18.

I avvikelse från bestämmelserna i 1 stycket av artikel 19 i detta avtal beskattas pension och andra liknande gottgörelser, som grunda sig på tidigare tjänstgöring, endast i den avtalsslutande stat, där mottagaren av gottgörelsen är bosatt.

Artikel 19.

(1) Löner, arvoden och andra likartade gottgörelser ävensom pensioner, änke- och pupillpensioner medräknade, vilka utbetalas av medel eller från fonder, som en av de avtalsslutande staterna, del därav eller ock offentligträttsligt samfund eller sammanslutning däri förfogar över, till fysisk person för arbete i egenskap av tjänsteman, kan beskattas i den stat, som erlägger gottgörelse eller pension. Det samma gäller även utbetalningar på grund av lagstadgad socialförsäkring.

(2) Bestämmelserna i artiklarna 15, 16 och 17 av detta avtal tillämpas på gottgörelser och pensioner, som utbetalas för utförda tjänster i samband med närings- eller affärsverksamhet, som bedrives av en av de avtalsslutande staterna, del därav eller av offentligträttsligt samfund eller sammanslutning.

(3) Kan avtalsslutande stat på grund av sin lagstiftning icke begagna sig av den i 1 stycket avsedda beskattningsrätten, kan beskattningen verkställas i den avtalsslutande stat där ifrågavarande person är bosatt.

Artikel 20.

Lön, arvode eller annan likartad gottgörelse, som en professor eller lärare, som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna, under en till-

fällig vistelse, som varar högst två år, i den andra avtalsslutande staten uppbär för undervisningsverksamhet vid universitet, högskola, skola eller annan undervisningsanstalt, må icke beskattas i sistnämnda stat.

Artikel 21.

Belopp, som studerande eller praktikant från den en av de avtalsslutande staterna erhåller för sitt uppehälle, studier eller utbildning, medan han enbart i studie- eller utbildningssyfte vistas i den andra avtalsslutande staten, beskattas icke i denna andra stat, om han erhåller beloppen från källor utanför denna.

Artikel 22.

Inkomster, som icke uttryckligen nämnas i de föregående artiklarna av detta avtal, beskattas enbart i den avtalsslutande stat, där inkomsttagaren är bosatt.

Artikel 23.

(1) Ovan i artikel 6 avsedd fast egendom kan beskattas i den avtalsslutande stat, där egendomen befinner sig.

(2) Affärsförmögenhet, som tillhör företags fasta driftställe eller egendom, som tillhör fast ställe för utövande av fritt yrke, kan beskattas i den avtalsslutande stat, där det fasta driftstället eller det fasta stället befinner sig.

(3) Fartyg och luftfartyg i internationell trafik samt annan än fast egendom, som nyttjas av sådana fartyg och luftfartyg, beskattas enbart i den avtalsslutande stat, där företagets verkliga ledning är belägen.

(4) All annan i avtalsslutande stat bosatt persons egendom beskattas enbart i denna stat.

Artikel 24.

För inkomst eller förmögenhet, för vilken oskiftat dödsbo i enlighet med bestämmelserna i detta avtal beskattats i avtalsslutande stat, kan dödsbodelägare icke påföras skatt i den andra avtalsslutande staten.

Artikel 25.

Förvärvar person, som i beskattningshänseende anses vara bosatt i den ena avtalsslutande staten, inkomst från eller innehar förmögenhet i den andra avtalsslutande staten, och sådan inkomst eller förmögenhet enligt bestämmelserna i detta avtal kan beskattas i sistnämnda stat, skall den förstnämnda staten av vederbörande påförda inkomst- eller förmögenhetsskatter tillåta ett av-drag motsvarande den del av respektive skatter, som proportionellt motsvarar den inkomst eller förmögenhet, som den andra avtalsslutande staten är berättigad att beskatta.

Artikel 26.

(1) Medborgare i den ena avtalsslutande staten skola icke i den andra

avtalsslutande staten påföras skatt eller därmed sammanhängande förpliktelse, som är annorlunda eller mer betungande än den skatt eller därmed sammanhängande förpliktelse, som medborgarna i denna andra stat under samma förhållanden påföras eller kunna bliva påförda.

(2) Med uttrycket "medborgare" avses:

a) alla fysiska personer, som äro medborgare i en av de avtalsslutande staterna;

b) alla juridiska personer och sammanslutningar, som bildats i enlighet med gällande lagstiftning i en av de avtalsslutande staterna.

(3) Beskattningen av ett fast driftställe, som ett företag i en av de avtalsslutande staterna har i den andra avtalsslutande staten, får icke vara mindre fördelaktig i denna andra stat än beskattningen av ett företag inom samma verksamhetsgren i denna andra stat.

Artikel 27.

(1) Anser person som är bosatt i en av de avtalsslutande staterna, att den ena eller båda avtalsslutande staterna vidtagit åtgärder, som medfört eller komma att medföra en för hans del med detta avtal oförenlig beskattning, kan han utan hinder av tillvägagångssätt i dessa staters lagstiftning vända sig till den behöriga myndigheten i den avtalsslutande stat, i vilken han är bosatt.

(2) Finner den behöriga myndigheten anmärkningen grundad och kan den icke själv få rättelse till stånd, skall den eftersträva att lösa saken genom en ömsesidig överenskommelse med den behöriga myndigheten i den andra avtalsslutande staten så att med detta avtal oförenlig beskattning undvikes.

(3) De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna skola sträva till att sinsemellan träffa överenskommelser om undanröjande av alla slags svårigheter, som yppa sig vid tolkningen eller tillämpningen av detta avtal, och av alla frågor, som föranleda ovisshet. Sagda myndigheter kunna även rådgöra om förhindrande av dubbelbeskattning i sådana fall, som icke behandlas i detta avtal.

Artikel 28.

(1) Behöriga myndigheter i de avtalsslutande staterna skola sinsemellan utbyta sådana upplysningar, som äro nödvändiga för verkställigheten av detta avtal eller för förhindrandet av kringgående av skatt. Alla upplysningar som sålunda utbytas, skola hållas hemliga och få icke yppas för andra personer eller myndigheter än dem vars uppgift i enlighet med ifrågavarande avtalsslutande stats lagstiftning är att handhava fastställandet eller uppbörden av i detta avtal avsedda skatter.

(2) Bestämmelserna i 1 stycket skola likväl icke tolkas så, att de

förplikta någon av de avtalsslutande staterna att:

a) skrida till förvaltningsåtgärder, som strida mot dess eller den andra avtalsslutande statens rättsnormer eller förvaltningspraxis;

b) yppa enskildheter, om vilka uppgifter icke kunna erhållas inom ramen för dess eller den andra avtalsslutande statens lagar eller normala förvaltningsförfarande;

c) lämna uppgifter, som kunna avslöja affärs-, industri- eller yrkeshemlighet, eller uppgifter, vilkas yppande skulle strida mot den allmänna ordningen (ordre public).

Artikel 29.

Detta avtal berör icke de beskattningsprivilegier, vilka enligt folkrättens allmänna regler eller bestämmelserna i särskilda avtal tillkomma diplomatiska eller konsulära tjänstemän.

Artikel 30.

(1) Detta avtal kan, antingen som sådant eller i ändrad form utvidgas till att avse även Färöarna och Grönland, under förutsättning att därstädes påföras skatter, som äro väsentligen likartade med de skatter, vilka äro angivna i artikel 2 av detta avtal. Om en sådan utvidgning skola de båda avtalsslutande staterna bestämma och överenskomma genom notväxling; i dessa noter skola fastställas den tidpunkt, från vilken utvidgningen skall gälla, samt de ändringar och villkor (inbegripet sådana som avse avtalets upphörande) under vilka avtalet skall vara tillämpligt.

(2) Upphör detta avtal i enlighet med artikel 32 att gälla, skall, om icke annat uttryckligen överenskommits mellan de båda avtalsslutande staterna, avtalet upphöra att gälla inom de områden till vilka det i enlighet med denna artikel utsträckts.

Artikel 31.

(1) Detta avtal skall ratificeras och ratifikationshandlingarna skola så snart som möjligt utväxlas i Helsingfors.

(2) Avtalet träder i kraft så snart ratifikationshandlingarna utväxlats och tillämpas första gången:

a) i Finland:

beträffande skatter för skatteåret 1963 (beskattningsåret 1964);

b) i Danmark:

beträffande sådana skatter på inkomst eller förmögenhet, som fastställes vid beskattningen under 1964/65.

Vid ikraftträdandet av detta avtal upphör avtalet den 2 december 1937 mellan Republiken Finland och Konungariket Danmark för undvikande av dubbelbeskattning beträffande direkta skatter att gälla; dock skall sistnämnda avtal alltjämt äga tillämpning i fråga om skatt på grund av beskatt-

ning eller revision och rättelse av beskattning för tidigare år än angivits.

Artikel 32.

Detta avtal förblir i kraft till dess det uppsäges av någondera av de avtalsslutande staterna. Uppsägning skall äga rum minst 6 månader före kalenderårets utgång. Har denna uppsägningstid iakttagits, tillämpas avtalet sista gången:

a) i Finland:

beträffande de skatter som fastställas för det skatteår, under vilket uppsägningen skedde,

b) i Danmark:

beträffande de skatter på inkomst eller förmögenhet, som utgå på grund av beskattning under det beskattningsår, som börjar under kalenderåret närmast efter det, varunder uppsägningen ägde rum.

Till bekräftelse härav ha de båda avtalsslutande staternas befullmäktigade representanter undertecknat detta avtal och det med deras sigill.

Avfattat i Helsingfors den 7 april 1964 i två exemplar på finska och danska språken, vilka båda texter äga lika vitsord.

För Republiken Finland:
SIGURD VON NUMERS.

För Konungariket Danmark:
HOLGER BECH.